

НОВА ЗОРЯ

Виходить два рази тижнево.

Адреса Редакції й Адміністрації:
Львів, ул. Сапїги 26, 1. пов.
К. П. Ш. Краків 405.867.

**ЧАСОПИС ДЛЯ ПОШИРЕННЯ
УКРАЇНСЬКОЇ ХРИСТІАНСЬКОЇ
ОРГАНІЗАЦІЇ**

Передплата в краю:
Чвертьрічно 6 зол.
Місячно 2 „
За кордоном чверть-
річно 1 дол. ам.
Ціна одного числа 0,25 зол.

Суспільність і студентство.

З приводу 60-літнього ювілею віденської „Січи“, (1868—1928).

(ЗМІСТ: — Чи шум і гуд ідентичні з організованим життям? — Чому віденська „Січ“ варт особлившої уваги? — Кілька заміток про молодь. — Як ставляться до своєї молоді народи на різних степенях розвитку? — „Не тудою“ а „кудою“? — Три невеличкі обов'язки с 60-ліття студ. орг. „Січ“).

В сім році припадає 60-літній ювілей існування нашого найстаршого студентського товариства, віденської „Січи“. Воно зараз одно з наших найстарших світських товариств взагалі. Тільки наші організації при церквах далеко старші й зовсім не „обмертвілі“, як пише в „Раді“ п. Т. Ясенчук з приводу ювілею „Січи“ (очевидно або не знаючи живучі організації при церквах, котрі успіли передержати навіть найтяжші часи, або ідентифікуючи шум і гуд з організованим життям).

Віденська „Січ“ сенаша організація, котра десятки літ була найдалше на захід висуненим збірним центром української молоді зразу не тільки університетської. В тій організації входили в публичне життя тисячі наших інтелігентів, котрі потому відиграли або ще й тепер відграють меншу або більшу роль в суспільності. Вже з тих причин ювілей сеї організації заслугоє на особливу увагу.

З приводу свого ювілею оповістила віденська „Січ“ що в 60-ліття свого існування видасть альманах. І короткою відозвою звернулася до загалу, щоби прислати до її вільмануся з історією, особливостями, аби з особами й діяльністю її бувших членів, в першій мірі тих, котрі погибли в боротьбі за українську державність.

Звертаємо увагу поважно думаючих людей нашої суспільності*), в першій мірі б. членів „Січи“, щоби не забули на час відгукнутися на той зазив не тільки зі своєрідного пієтизму до товариства своєї молодости, але ще з отсих причин, котрі мають публичне значіння:

Молодь, котра приходиться на університети, з особливою увагою читає те, що відноситься до її молодечих організацій. Тай не тільки читає, але й часто захоплюється прочитаним — у рішачих не раз на ціле життя студентських літах. Колиж участь в альманахах молоді беруть тільки ріжні агітатори вічного перевороту, то дух, що панує в організаціях молоді мусить ставати традиційно пу-

*) Під словом „суспільність“ розуміємо тут старшу суспільність, т. зв. „людей на становищах“, котрі вже мають за собою життєвий досвід і можуть з перспективи того досвіду дивитися на свою молодість. Річ ясна, що студентство се також часть суспільности, як цвіт се частина дерева, і як можна говорити про цвіт у відношенню до дерева, так можна говорити про молодь у відношенню до суспільности.

стий і руїницький. Розуміється, тут проблема не така проста, що — мовляв — коли участь в альманахах молоді бралиб також поважно думаючі люде, тоді дух молодечих організацій не бувби пустий і руїницький. Дух кожного на роду повний запалу, ферменту, часто й нерозваги тай інакше не може бути. Діло тільки в тім, щоб старша суспільність, котра має вже життєвий досвід, не тратила зовсім впливу на молодь а бодай частини з нею.

Сі цілі присвячують суспільности, щасливіші від нашої, цілу дуже складну й коштовну, машинерію великої кількості організацій. У народів, котрі розпоряджають своєю державою, пліновий вплив на молодь проявляє суспільність не тільки через Церкву, але й при помочи 1. держави, 2. громади, 3. незалежних від чужих грошей політ. партій, 4. фахових організацій, 5. приватних товариств, закладаних спеціально в тій цілі й часто субвенціонованих державами, країнами, великими містами, 6. т. зв. „Організації для самообразування молоді“ (котрих ніде й ніколи зріла суспільність не випускає цілковито зпід свого впливу, тільки старається, щоби її вплив у таких організаціях не виступав на зовні), 7. преси, котрою для молоді редагують з особливою старанністю і т. д.

Державний і взагалі культурний спосіб думання виходить з заложення, що само ніщо не зробиться, отже не зробиється „само“ й виховання будучих громадян та членів громадянства в ріжних потрібних напрямках. І ддятого той спосіб думання доцільно впливає на виховання в напрямі релігійно-моральнім, горожанським, громадянським, патріотичнім (корінь кожного патріотизму все в кравовості*) соціально, економічнім, фаховім, причім фах уважається не тільки способом до заробітку як найбільше грошей, але головню способом приношення як найбільшого хісна суспільности. Ддятого власне звертається увагу на викладне опанування фаху і на совісне виконання його. Не малу увагу звертається й на культуру тіла та на загальне образування.

Розуміється, є виймовко такі державні народи як пр. абісинський, котрі того всего не роблять і навіть не знають. А є, чи може радше до недавня були такі народи без держави, котрі майже все те робили, як пр. Ірляндці, Поляки, Фінляндці — з виймовком того, що могла робити держава, поки її не мали.

У народу менше культурного або недержавного — опріч одної Церкви — жаден як слід проявитися або й зовсім не проявляється, а то з отсих причин: Держава без державного народу не може ді-

*) Справу „кравовости“ й „регіоналізму“ (се справи ріжні в наших областях) вяснимо колісь окремо.

лати, бо її нема. Інші чинники не можуть як слід ділати або ізза перешкод, яких зазнають від чужих державних сил, або ізза недостачі засобів, або ізза депривації (нпр. таких політичних партій, котрі фінансово втягають молодь не раз у вир найбруднішої агітації). Навіть Церква недержавного народу, котра на своїй релігійно-моральній області ще розмірно найсвобідніша, не все може присвятити, бо й вона мусить звычайно тяжко боронитися від підкопування основ свого існування, боронитися так від затій згори, як і розкладових впливів з низу, у власній суспільности, в далеко більшій мірі, ніж се діється з церквою у державних націй.

Таким чином приватна ініціатива і приватні звязки між старшою суспільністю й молодю набувають особливого значіння. Але й ті звязки далеко більше никлі у націй недержавних згл. малокультурних, ніж державних згл. культурних. Ддячого? З тої простої причини, що молодь перших народів з природи річи більше незадоволена й тому доступніша для всякого рода демагогів, ніж для дійсно солідних учених і діячів. Хто интересується рухом у студентських організаціях, той мусів запримітити, як мало хто з поважних учених недержавних народів удержує постійний звязок з молодю. І то не тільки тому, що тих учених мало, а в державних народів багато. А тих людей не звертається з нічим, вони нікому не цікаві, навіть коли самі звернуться, — але зате „цікаві“ демагоги найгіршого сорта, вигукують пусті фрази, котрі можна примінити до всього й до нічого, як пр.: „Не тудою дорога!“ і т. п. А „кудою“? — ніхто не довідається, бо з пустою не наллеш.

Так серед молодіжні витворюється — з малими виймовками часу й людей — атмосфера руїни й демагогії, котра викликає позірне вражіння „руху й життя“. З того „руху й життя“ молодь звычайно не виносить нічого позитивного.

І ще довго опісля на становищах видихує зі себе ту пустку, якої надихалася „за юних літ“, а дехто до самої смерти не видихається. Та негативність, пануюча звычайно в молодечих організаціях і єсть головною причиною того, що б. члени тих організацій опісля в життю не вдержують з тими організаціями ніяких зносин або дуже слабкі. Зовсім інакше мається річ в суспільностях державних народів.

Віденська „Січ“ мала свої добрі і свої менше добрі часи. І в одних і в других її члени та бувші члени мали значний вплив на загал нашої інтелігенції.

Щоб нашою інтелігенцією галицький регіоналізм якраз через нашу молодь студіюючи у Відні черпав свої „натхніння“, на те требаб докладно перестудіюва-

ти архів віденської „Січи“ і список її членів.

Однак якби не було, — то віденська „Січ“ має за собою гарні сторінки. Дякуючи не слід відмовитися від участі в її ювілейній виданні. Особливо її бувши члени повинні поспішити по перше з датами на це видання, по друге з замовленнями того видання, по третє з своєю співпрацею, зі своїми споминами з студентських літ. Спомини належить писати

коротко, бо в збірниках нема місця на довгі праці. Не опускаймож ніякої нагоди до контакту зі своєю молоддю.

Праці належить надіслати до кінця місяця лютого е. р. на адресу:

Studentenverein „Sitsch“, Wien, XVIII, Theresiengasse 15, або: „Sitsch“, Wien I, Universität.

A. Ч.

ГРИГОРІЙ ЛАКОТА.

Про вивезення і поворот перемиської мітри Данила.

(На основі урядових актів перемиської капітули й воєнної хроніки бл. п. о. архидіякона Мирона Подолінського.)

В часі світової війни по здобуттю Перемішля російськими військами (23. березня 1915 р.) наступив по кількох тижнях несподівано відворот російської армії з зайнятих галицьких областей. Дня 3. червня (1915 р.) опустило царське військо також швидко упокорений Перемішль.

Майже рівночасно з цим відворотом поширилася скоро вістка, що росіяне забрали з собою з наного капітульного архіву в Перемішлі стародавню єпископську мітру, знану загальною під назвою корони короля Данила, а даровану йому Папою Іннокентієм IV.

Вістка про утрату дорогої пам'ятки, що викликала справдішній жаль у широких кругах нашої суспільності також поза Перемішлем та перемиською єпархією, показала правдива. В самім Перемішлі прикро було за це й говорити, бо надії на зворот мітри не було майже ніякої. Іза важких переживань воєнних та великих переворотів справа вивезення мітри на протязі кількох літ майже зовсім притихла так, що доперва в останніх роках дехто знова зачав допитуватися за мітрою, а п. проф. Возняк згадав про неї в „Ділі“ мабуть з 1925 р.

215 літ тому (1713 р.) була забрана вже раз ця мітра її правовим власником і передержувана через 28 літ в чужих руках, переходила цілу історію доволіного судового процесу¹⁾. А в 200

¹⁾ По смерті перем. єписк. Юрія Винницького (1713 р.) забрала мітру родина Винницьких, що дало приток до доволіного процесу, який розпочав л. Ап. Нунціатурі в Варшаві заповідав перем. єпархії, володимирській єпископ Лав Кишка в 1713 р., відтак продовжував Ев. перем. Єронім Устриць-

літну річницю з горою (12. травня 1915 року) забрана пововно професором петроградської академії генералом Євгеном Шмурлом і вивезена в архів Академії наук у Петрограді, перебула вона знова поверх 11-ти літний полон, повернувши назад у Перемішль доперва в 1926 р.

Вважаю, що не від річи буде заподати тут дещо, що відноситься до цього останнього забрання, вивезення та повертання в Перемішль цієї старинної мітри, що є дорогоцінністю перемиської єпископії і що має свою славу в нашій історії та суспільності.

По заняттю Перемішля російськими військами 23. березня 1915 р. російські круги дуже занялися як перемиською катедрою так ще більше капітульним архівом та бібліотекою. Вже першого дня по вступленню російської армії до Перемішля оглядав катедру і бібліотеку один воєнний протоєрей, випитувався о. архівара Мирона Подолінського, чи не вислано дечого з архіву до Відня, та запевняв, що російським властям дуже залежить на тім, щоб зберегти всі тутешні красви архіву. Оповідав, що він сам на початку другої облоги Перемішля просив генерала Гандуріна, щоб приказав літакам слі-

кий до 1741 р. (А. Добрянський: Історія єпископів Львівських 1895, III. пер. стр. 12). Справа велася головню в суді І. інст. в лат. консисторії Перемиській; справу судив головню лат. мп. Еп.о Андрій Пруський. Другою інстанцією була лат. консисторія Львівська, де судачими були головню Еп. пом. Єронім Словоцький і Еп. пом. Антін Берестявський. Апост. Нунціатура була третьою інстанцією. (Акт. проп. з 1729—32).

дити точно положення перемиської катедрі, і в цей спосіб запобігти знищенню чи ушкодженню бомбами її архіву.

25. березня о 1 1/2 год. з полудня прибув до капітули зі штабовим сотником Ефенбахом професор і повновласник петроградської Імператорської Академії Наук генерал Євген Францович Шмурло одягнений в однострій фельдмаршал-лейтнанта²⁾ і зажадав від о. архівара Подолінського, щоб показав йому бібліотеку й архів, що цей і вчинив. Як учений професор знав п. Шмурло почасти цей архів та оглядав його до 4-ої години. По скінченню оглядан просив о. Подолінського о зладження сумаричного виказу рукописів, інкунабулів і загального змісту печатаних книг бібліотеки для своєї інформації, та заподав своє теперішнє мешкання в Перемішлі (Готель Січ, ч. 14). Отець архівар випрошувався від цього труду, та генерал таки просив о згаданий виказ, вказуючи на це, що було наказано літакам хоронити бібліотеку.

При цих перших відвідинах капітульного архіву й бібліотеки допитувався п. Шмурло також за мітрою Данила і її о. Подолінський йому перший раз тоді показав, бо вона від часу облоги Перемішля находилася в бібліотеці.

Тут належить зазначити, що цю старинну мітру зберховувано від 1848 року в вертаймівській касі під доглядом капітули в її будинку при Катедральнім Храмі. Однак по тій причині, що салья в якій находилася згадана каса з мітрою, з вибухом весвітної війни мала бути по наказу військових властей призначена на шпиталь для війська, перенесено з цієї каси всі капітульні акти, цінні папери а також і мітру до суміжних бібліотечних кімнат. Тут в бібліотеці находилася від тепер мітра, тут її оглядав п. Шмурло і звідси її відтак забрав.

В своїх воєнних записках, що дотикають вивезення мітри, завважає о.

²⁾ На захованій в архіві візитівці висписав Євгеній Францович Шмурло уповновочений Імператорської Академії Наук по о раленню історическихъ памятниковъ и научныхъ коллекцій въ районѣ военныхъ дѣйствій. Цей проф. Шмурло їздив по дворах в околиці Перемішля і забрав родині старинности, щоб зберегти їх перед знищенням, та возводив до Осолоінеуму у Львові. Так вчинив він пр. з кількома паками з історичною стариною родини князів Сапїгів з Красчина.

Повістевий фейлстон „Новой Зорі“ з дня 19. I. 1928.

ОСИП НАЗАРУК.

РОКСОЛЯНА

ЖІНКА ХАЛІФА Й ПАДИШАХА СУЛЕЙМАНА ВЕЛИКОГО, ЗАВОЙОВНИКА І ЗАКОНОДАВЦЯ.

Українська історична повість з 16 століття.

(Дальше.)

Урвала немов в екстазі, захлистуючись як від води, і кинулася на землю збирати решту розсіланих грошей. Потім глянула глибоко в очі молодій і, навіть не звернувши уваги на Степана, поспішно відійшла. Оглянулася ще кілька разів за Настуною і зникла за ворітьми.

Всім, що остали, зробилося по її відході якось ніяково. Стара тітка Катерина заговорила:

— „То, діти, все так ворожать дівчатам перед вінчанням: Що буде богата, дуже богата, що поїде в дорогу, далеко дорогу, що матиме синів, що буде їй і весело і сумно от, як у життю буває.“

Настя на те усміхнулася й заспівала:

— „Ой втоптана доріженька, Посипана маком! Та чи гаразд мені буде За тим одинаком?“

І незначно притудилася до Степана. Їй веселість уділявся й йому. Він зайснів на обличчі й відповів їй веселим тоном:

— „Ой втоптана доріженька Горі мочарами! А хто її так втоптав, Любка, вечорами?“

— „Ти, ти, ти!“ сказала приязно Настуна й повела його до матері. За ними барвисто струєю ринула молодь в кімнати, бо надходила ніч.

V.

А мала се бути остання ніч Настуні в її ріднім домі і — на рідній землі.

Вона немов прочувала се. І якось докладно оглядала свою скромну, дівочу кімнатку, одиноке вікно котрої виходило на дуг над Липою. Переглянула ще раз свій слюбний одяг і свої річі, які мала забрати до Львова. Деякі відклала, щоб забрати їх при слідуємій побуті в Рогатині. Між відложеними річами були й дві повісті, які перечитала найменше двайцять разів: „Повість о Китоврастві“ і „Повість дивна о царі Соломоні.“

Заснула пізно і тільки півном. І снилось їй, як хтось співав уривки весільних пісень:

Благослови Боженьку, Першу дороженьку! Ми ідемо на барвінок, Настуненці на вінок... Зіленька насадила, Тонького, високіло, Листоньку широкого...

Хоч Настя була веселої вдачі, але ся переломова хвиля в її життю настроювала її так поважно, що встала як у памороці. Якась неозначена дрож роскоші й страху, дивної боязни перед чимсь невідомим наповняла все її ество. Рух весільних гостей ще збільшував її неспокій.

архидіякон Подолінський, що з початком війни капітула враз з Єпископом брали під розвагу, чи не булоби безпечніш сховати мітру й інші старинности в кількох паках і закопати в просторих гробницях під катедральним Храмом; однак по розвазі відступлено від цього наміру, бо в разі ревізії підземелля сховані там старинности булиб наражені на більшу небезпечку, чим в бібліотеці між 30.000 книжками. (Далі буде).

³⁾ Дякуючи Преосвященному Григорієві за сей жерельний опис інтересного епізоду з історії нашої мабуть найціннішої пам'ятки в Галичині, просимо всіх, хто мавби якісь певні відомости про вивезення з нашого краю інших історичних пам'яток або творів штуки, описати се і прислати до напечатання. Такі вістки навіть про загирені покимо дорожочіністки колись при знайденню їх можуть мати практичну й навіть рішачую вагу для відіскопання їх, коли прованні річи будуть докладно описані. Пожадані також описи знерешених пам'яток нашої старовини, бо се причиняється до випікання пошани для пам'яток нашої будучини. — Ред.

ДОЦ. УНІВ. Д-Р ВОЛОДИМИР ЗАЛОЗЕЦЬКИЙ.

На переломі індивідуалізму.

П. Брутальний, безоглядний, тільки на самолюбстві свого „я“ опертий поганський зажерливий егоїзм допровадив від доби ренесансу людство над пропасть, яка тепер перед ним отвірається.

Дитиною цього ренесансового індивідуалізму є цілий новочасний, нині до краю банкрутства доведений раціоналізм. Дитиною його є нинішній нічим не погамований демократичний лібералізм і його брат по крові, модерний капіталізм. Дитиною його є нинішній егізізм та антигромадська неограничена конкуренція боротьби всіх проти всіх.

А далі наслідком сього індивідуалізму є постійне виквиане і нищене такомо думового як і світського авторитету в ім законів „розуму“ та суверенної волі одиниці і її егіотичних інтересів — а тим самим нищене праоснов громадського та державного життя.

Хто не дасть себе засугестювати фразами якогось вічного „модерного поступу“, той бачить, що вся нинішня техніка, весь капіталістичний лад, вся т. з. європейська цивілізація буде засуджена на неумолиму смертє, коли вона сею ніким непогамованою, демонічною бруталь-

ністю стремить без керм ідеї та душі до самовинищування в ім якоїсь діявольської а не людської „цивілізації“ для цивілізації“.

Коли мораль гине, гине етика, гине громадський інстинкт, повага Авторитету й альтруїзм — тоді не поможе людство і найбільш досконала машина, видумана найгеніяльнійшим умом. Бо тоді така машина не буде служити людству у його змаганню в боротьбі з природою, а буде зужита до руйнування безідейної і здеморалізованої людської громади в ім егіотичного самовинищування одиниць.

—о—

Досвід минувшини вказує на це, що по добах індивідуалістичних наступають доби універсалістичні. Так було пр. в часах упадку старинного світа, коли розвалилася в нівець ціла — не меч могуча від нинішної — матеріальна антична культура, а її місце заняла нова християнська універсалістична культура. Для кожного, хто глибоше приглядається громадським явищам теперішности, стає ясным, що і ми находимся в критичному моменті — власне на переломі двох світів, двох світоглядів, двох періодів: індивідуалістичного, який належить до минаючих тінній ночі й універсалістичного, якому належить світло наступаючого дня.

Але далі цей же самий історичний досвід каже нам, що тільки ті нації переживають такі їх основами потребаючі кризи, — котрі мають в собі глибоку віру і глибоке хотіння кризи перебороти і стати на шлях нового життя. Тільки таким націям належить будучність.

Перші дні відродження української нації захопила страшна світова заверуха, захопила законом неумолимою історичною неминучости і тяжка криза індивідуалізму.

Сильніші, традиційне державности, спільної культури споєні нації можуть легко боротися з руйнуючими силами індивідуалізму, хоч і їм він загрожує неминучою смертє, коли в час не схамінуться.

Багато небезпечніша ця криза для української нації. Не має вона стілько відірних сил, не має стілько засобів для побороення неуги, що сильніші від неї нації. Окрім цього індивідуалізм, як явище „модерно-поступове“, має якраз сильну притягаючу силу для всіх молоді і ще не розвинених громадських організмів.

Але власне це відношення української нації до сучасної кризи: індивіду-

лізму, яке рішить про її будучність, накладає на всіх, кому не байдужа доля своєї Батьківщини, патріотичний обов'язок піти тим шляхом, який доведе до дійсного виздоровлення і до її світлійшої будучности. А ця будучність лежить в обновленні або й новородженні універсалізму.

З темного, душного хаосу української новочасної руйни виринає у світі християнзму сонце, яке вказує на новий шлях в ліпшу будучність. Вказав його у своїх — не тільки в сучасній хвилі, але і в новітній історії України взагалі переломових „Листах до Братів Хліборобів“ — Вячеслав Липинський.

Він учить це, що нам найбільше потрібне. Він учить, що тільки християнська покора перед Богом і своїм Законом Володарем дасть Українській Нації внутрішню силу, яка одна тільки веде до побіди над темними духами, що смочуть з неї кров. Він учить, що тільки побороенням свого власного, індивідуального „я“, своїх власних пристрастей, розколиканих до безмежности матеріалістичним світоглядом — зможемо піднятися до рівня державної нації. Він учить, що тільки виздоровленням Духа зможемо побороити хаос-матерію і з сирот, аморфної маси витесати форми Держави й Нації. Він учить, що шлях цей тяжкий і покритий тернем, але сходити з нього не вільно, тільки треба з відвагою і покорою християнського лицаря ступати по ньому до ліпшої будучности.

І так шлях до побороення кризи індивідуалізму вже, дякувати Богу Всевишньому, нам вказаний.

Залежить від нас самих, чи ми тим шляхом підемо.

Бо від внутрішнього власного хотіння найлучших у кожній з Націй залежна їхня доля та будучність.

ДЕНТИСТ Б. ЛЬОКЕР
у СТАНИСЛАВОВІ,
вул. Собеського 14, партер.

Спеціальність: Корони білі і штучні зуби американською системою. Ціни приступні. Услвія догідні.
43 9—2

Під навалом жаху Настуна зімліла і в своїй білій слюбній сукні з вінком на голові впала на порохній дорозі. А Степан прикляк біля неї...

II. ОЙ БИТИМ ШЛЯХОМ КИЛИМЬСЬКИМ, ОЙ ДИКИМ ПОЛЕМ ОРДИНСЬКИМ...

„Тай в долині огні горять, Там Татарє полон діють... Оди полон з жіночками, Другий полон з дівочками.“
З народньої пісні.

I.

Настуна почула, як хлопнули на неї студеної води. Пробудилася й відкрила очі.

Хвилю не розуміла зовсім, де вона та що з нею діється. Над нею нахилилися дві постаті з чорними, скісними очима, малими вусиками й вистаючими кістками облич, в острих шапках, з луками за плечима, в чорних кожухах, вивернених вовною на верх. Грудь Настуні стиснув такий великий страх, що переходив аж у розкіш. Якась дивна, шіпсвідома, жалка приємність розливалася по всім її тілі і по очах, стискала гортанку, тамувала віддих.

Перша її думка була, що вона в руках Татар — татарська бранка і що ті півдикі постаті з жовтаво-темними обличчями можуть з нею зробити, що хочуть.

Відвернула від них очі. Тепер побачила, що лежала на якійсь леваді, недалеко ліска. А біля неї лежало або куняло в отупінню багато молодих жінок і дівчат. Між ними пізнала кілька знакомих міщанських дівчат. Своєї подруги Ірени з Рогатина не бачила. Оподалік лежали й сиділи мушці повязані міцними мотузами й ремнями. Відразу пізнала між ними свого Степана. Він вдівлявся в жіночий полон. Чула, що очима шукає її. (Продовження буде.)

З РЕЛІГІЙНО-ЦЕРКОВНОГО ЖИТТЯ

Номінація. Вирепод. о. Тита Войнарівського, архидіякона і пралата іменує Апостольська Столиця Апост. протонотарієм з правом ношення мітри і жезла.

Нова папська енцикліка. 6 січня появилася енцикліка папи Пія XI, що вивісляє становище католик. Церкви супроти нових течій, лянсованих через християнські некатоліцькі віроісповідання, що всі віроісповідання християнські разом з католицьким зєдинити в т. зв. панхристиянізм, то значить оперти їх на сильній підставі, залишаючи кожному його відрубність не лише обрядову, але й догматичну.

Очевидно, що католик. Церква, яка найбільше бажає зєдинення церков, але на одній правдивій Христовій підставі, якою є католицизм, не може погодитися і мовчки толерувати осякати опортуністичні намагання, оперти на звичайнім індіферентизмі або т. зв. релігійній толеранції. Дятого Св. Отець осудив ці нові і фальшиві уніоністичні течії, а звертаючися з горячим апелем до дисидентів, що повернули до єдності з кат. Церквою, дав новий висказ горячому бажанню єдності в католицизмі.

До цієї важкої енцикліки теперішнього Намісника Христового повернемо ще невдовзі, подаючи її докладний зміст.

Східно-марійський тижень у Парижі. В часі від 11. до 18. грудня м. р. відбувся в Парижі східно-марійський тижень.

Ціллю „тижня“ було показати Заходові, як дуже і в який спосіб виявляється на християнськ. Сході культ Пречистої Ліви Марії в літургії, молитві. В „тижні“ взяли участь достойники католицьких церков різних обрядів, відбуту цілий ряд конференцій та виглошено відповідні реферати.

Німецькі протестанти наслідують закінне життя католиків. Німецькі і французькі протестанти заложили недавно „третій чин“ т. зв. „гуміліатів“ (чин покірних братів). Вони наслідують регулу св. Бенедикта. По однорічнім новіціяті складають члени цього Чина обіти послушну, убожества й чистоти (в супружу та поза ним). Чинном провдуть ігумен, вибраний на генеральній капітулі, що збирається раз до року.

Проектується навіть отворення власного монастиря. Тоді організація ця набрала би більше монашого характеру в католицькій змислі і зовсім перечеркнула би дотеперішні норми і звичай протестантизму.

Німець про Польшу й большевію. (КАП). Др. Елен, видавець журналу „Льотзенруфе“, звісний католик. німецький пацифіст, посвятий грудневе число свого журналу польським справам.

Піше він між иншим таке: „Польша має виконати велике завдання, в якім ми повинні їй допомогти. Іменно зі Сходу зближається новий світ, а саме большевицька Росія, яка є чимсь більшим, як тільки епізодом. Є це щось в роді звичайного, неохрещеного людства, нарід новонароджений так, мов новонароджений чоловік. Брак цьому людству —

хреста. Здається мені що Польша з рації своїх терпін і хреста, які перенесла, більше чим кожний инший нарід, є здібна охрестити большевізм.

(Прим. Ред.: Це донесення дуже характерні для оцінки взаїмовідносин між Польськими й Німцями на будуче. Згадав редакція німецького журналу повинна бути поінформована також про справи самої Церкви і її ролу на сході Європи та про трактування, якого наша Церква знає за соціальський кордоном).

Пастирський лист луцького римокат. єпископа в справі виборів. Польський луцький єпископ о. д-р Шельонжек видав 1. І. ц. р. пастирський лист до священства і своїх єпархій в справі виборів. Польський владика зважає всіх „кресових“ поляків-католиків до єдності в виборчій акції на терені Волині. Кожного католика вважає рівночасно поляком, що повинен виконати свій національний обовязок підчас виборів. Про українців католиків латинського обряду і т. зв. „східного славянського“ нема в пастирських листі найменшої згадки.

ПОЛІТИЧНИЙ ОГЛЯД

Кандидати УНДО. Центральний Комітет УНДО затвердив уже частину кандидатур до союму та до сенату.

А саме кандидують в перемиській окрузі д-р В. Загайкевич, в самбірському Гринь Тершаковець, з Мостиськ д-р С. Біляк і Байдала, зі стрийського округу Остап Луцький, Дмитро Великанович, доктор Влажкевич з Дрогобича й Максимович від бориславського робітництва, з станіславського округу М. Галушинський, ред. Дмитро Паліш, о. Ганущевський, учит. В асильшині з Городищини, селянин Чукор з Печеніжинщини. З тернопільського округу: о. Леонтій Куніцький, Заваликут з Копичинськ, д-р Баран, д-р Луїш з Боршева, О. Яворський з Підгаєць, селянин Шепелявий з Булчачини. З золочівського округу: Володимир Целевич, селянин Вислоцький з Брідичини, д-р Троян з Ходорова, о. Пелліх з Радехова, д-р Ст. Кузик з Рогатина. З львівського округу: голова УНДО д-р Д. Левіцький, І. Лішинський, сел. Кохан з Сокальщини.

До сенату затверджено покищо: генерала М. Тарнавського, Олега Кисілевського, д-ра Марічка і Рудницького на станіславське воєвідство. Д-ра А. Горбачевського, сел. Кузьмина й инж. Дутку на тернопільське воєвідство. На львівське воєвідство до сенату й на західні округи та місто Львів до союму (Ряшів, Тарнів, Новий Санч) кандидатур ще не затверджено. Не затверджено покищо й дальших кандидатур на всі округи.

Українські партії й вибори. До утворення спільного українського блоку не прийшло доси й здається таки не прийде. Тепер партія УНДО і соціально-радикальна одна на одну складають вину тай так замість блоку є сварка. Соціалісти-радикали спершу збьювалися з сіль-робами, та ці збьюкувалися з польськими осядниками і з польськими робітниками. Тому й не хотіли радикали блоку з сіль-робами, як нарікають в „Гром. Голосі“. Пробували радикали зблизитися з УПП, та й тут не повелося їм. Остала їм дуже слаба УСДП. (укр. соціал.-дем.).

Науковий фейлетон „Нової Зорі“, з 19. І. 1928. 2 С. ТОМАШВСЬКИЙ.

Перший уніатський митрополит України-Руси*

(Дальше).

Поїва сього незвичайного гостя в Ліоні була не-абі-якою сенсацією, а то з двоїної причини. Найперше, він прибував із землі, що її найкраще і найбільше навистило азійське варварство, коли тимчасом із близьких країн, прим. з Угорщини, та мабуть і з Польщі, не могли прибути на Собор, саме іза татарської руїни. Друге, сей руський архієпископ був одніком заступником східної Церкви на Соборі: як виходить із програму нарад, покликано туди самі тільки краї приналежні до латинської Церкви. Явився він, як із даних обставин виходить, з свого власного та своїх найблизших земляків почину, а не спонуканий окремим запрошенням.

Зразу трудно було порозумітися з ним. Архієпископ Петро не знав жадної біблійної мови: ні латинської, ні грецької, ні європейської. З сеї, мабуть, причини папська курія мала деякі сумніви щодо дієсного церковного характеру руського гостя і тому папа велів перевести з ним, через перекладача й у своїй присутності, щось у роді теологічного іспиту. Вислід сеї спроби вивав як найкраще для Петра. І взагалі, ціла його особа зробила дуже корисне вражіння. Задоволенні сям папа запросив його до участі у власнім торжественнім богослуженні в церкві св. Йоана Хре-

стителя. Окремі дещо рипи й обрядові форми викликали загальну увагу членів Собору.

Поперед усього, очевидно, папа вислухав молитви, що привів архієпископа Петра до далекого Ліону, і які були його бажання. Він довідався, що руський владика був вигнанцем: вигнали його Татаре, не тільки з його архієпископської столиці, а й загалом із рідної країни; в сій особистій, церковній і національній катастрофі він прийшов шукати у голови римської Церкви й у західних володарів потіхи, поради й помочи.

Що папа відповів Петрові на сю його мову, про те не перекладає ніякі вістки. Дечого можемо легко догадуватися. Інокентій IV, мусів упевнити архієпископа, що татарська небезпека то його велика журба, що він уже дещо вчинив в сій справі, що Собор саме має вивести рішення в сій справі, та що у сід за сям піде явас загальна політична акція, очевидно при участі поного цесаря... Тимчасом папа покористувався впливовою нагодою і попросив у руського владика автентичних відомостей про Татар, про яких тоді в західній Європі нагуляли найбільше фантастичні погляди. Він поставив гостеві низку подрібних питань, і сій відповів на них. Зміст того, що архієпископ Петро оповідав про наїзників, зараже записано, і він перекладає до наших днів.

Маємо тут відповіді на оті десять запитів: 1) звідки взялися Татаре, 2) яка їх релігія, 3) який їх спосіб життя, 4) які у них віруваннн й обряди, 5) яка хоробрість і спосіб війованнн, 6) кілька їх, 7) які їхні воєнно-політичні плани, 8) чи беруть міжнародних умов, 9) чи шанують чужих послів, 10) як переходять моря й ріки.

Про історичне значіння сього, так сказати-б реферату руського архієпископа скажемо пініше; тут зазначаємо лише, що подані в ньому вістки сильно причинилися до ухваленн Собору в татарській справі. Знаємо сю ухвалу докладно. Вона пригадає вірним нещадно що аргументоване Русі, Польщі й Угорщині, закликає всіх християн до найбільших зусиль, щоб не допустити до дальших татарських наїздів: всі шляхи й переходи, що ними Татаре можуть посуватися далше, мають бути укріплені ровами, засіками і стінами; про всі рухи варварів треба негайно повідомляти апостольську столицю, а вона видасть усі накази потрібні для оборони, зокрема причиниться до неї більшою грошевою підмогою. Отся ухвала розсилаєся по всіх країнах, куди Татаре могли переходити, отже й на Русь.

На сьому покінчився акція самого Собору в татарській справі. Дальше ведене її переходило до папської курії. Одначе успіх акції був залежний від того, чи можлива буде кооперація з цесарем. На-заяв, до такої спідки не дійшло вже більше. Правда, західна Європа а мала те щастє, що монгольська інвазія в роді Чингіс-ханової або Батірової вже не поновилася, одначе разом з сям розвінали ся і сподівання архієп. Петра і його земляків. Вони мріяли про велику офензиву католицького світа проти варвар; з їхніх слів і мольб промовляв бунт достойности християнської культури і жак монгольської неволи, моральної і політичної... Одначе ся сумна доля не минула Русь. (Дальше буде).

ФІРМА РОМАН ЗУБИК

Львів, вул. Галицька ч. 16. поручає

новости для Пань, сукна на мужеській одягнн. Англіський крепи на реверенди і папістики для 120 П. Т. Отіва. 1-20

— Розбиття укр. блоку. Секція пропаганди УНДО оповістила переписку з переговорів між УНДО й радикалами в справі блоку. З переписки видно доволі ясно, що радикали ставили такі домагання, на які ніяка партія не моглаб згодитися без віддання себе під цілковиту диктатуру другій, навіть у своїх внутрішніх справах. Таким чинном вина за розбиття блоку паде безперечно на радикалів.

— Москвофіли й вибори. (Вже є три москвофільські партії). Коли українські партії ніяк не можуть обєднатися, обєдналися найзавзятіші вороги в москвофільському таборі. „Русская Народная Организация“ прийняла в свій склад трьох представників групи „Голоса Народа“ й так погодилися „черкавці“ з „малыцївами“. Кажуть, що обєднані москвофіли обєднали собі здобути в Галичині сім посольських мандатів, а на північних землях девять, себто разом шінацять. Біда тільки їм, що з цієї угоди виломився сам Л. Черкавський, обурений, що його поминули при консолідації. Він скликав на 14. ц. м. своїх нечисленних прихильників і заснував „Аграрную Русскую Партию“ головною з урядовців „Рольничого Союзу“ та з його членів. Провідником цієї партії став адвокат д-р Ал. Лисяк.

— Зголошення перших державних лист. 7. січня зголошено в головній виборчій комісії перші державні листи кандидатів. Ч. 1. одержала листа табору, що сприяє правительству марш. Пілсудського. Ч. 2. одержала соціалістично-демократ. Ч. 3. „Визволене“. Ч. 4. жидівський „Бунд“. Ч. 5. Поалей Сїоністи. В останніх днях зголосив свою листу Український Народний Союз (Данилович) дістав чергове б. ч., а за ним ННР. (Народова Партия Робітничка) під ч. 7. Дня 14. січня зложили в генерального комісаря дальші дві листи. Ч. 8. одержала державна листа „Сельроба“, а Ч. 10. листа „Стронніцтва Хлопск-ого“. Листи Ч. 9. не буде, бо в § 61. З виборчої ординації сказано: „Нюдна листа не буде означена Ч. 9“. (Це тому, що обєрнена 9 є 6) листа монархістів дістала Ч. 11. На всіх зголошених досі польських листах є чимало дотеперішніх послів. Зате українці роблять таке вражіння, немовби хотіли позбутися досвідних парламентаристів. А пишуть про потребу — кваліфікованих сил!..

— Ватикан і виборці в Польщі. Кс. Примас Гльонд переслав із Риму депешу до генерального вікаріяту в Познань, в якій поручає іменем св. Вітїя духовенству не ставити своїх кандидатур до союму й сенату. Є вже й заперечення цієї вістки. Одно і друге може очевидно покищо відноситися тільки до архієпископії познанської. Бо правилом є, що священник може кандидувати на посла тільки за виразним дозволом свого дієцезального єпископа. Не є виключене по св. Отець міг висказати Примасові Гльондові своєю думку, що краще булоб, колиб священники здержувалися від кандидатур, однак звичайно в таких справах рішення в поодиноких случаях Ап. Столиця посилає поодиноким єпископам.

— Польська виборча акція. Це, що українці не можуть порозумітися, щоб разом виступити до виборів, тішить дуже польські партії. Якраз це додає їм охоти на „кресах“ виступити одноклім польським блоком і вони всіма силами змагають до цього. Найважче приходиться до сє шехполкама, бо вони завзятіші противники марш. Пілсудського. А всеж і вони на східних „кресах“ готові для „ратування польськості кресів“ піти на угоду хочби зі „санаторами“. Поляки свідомі цього, що тільки обєднанням усіх

польських партій на землях заселених українцями та масовою участю поляків у виборах здобудуть більшу скількість мандатів. Тому, що українські партії не обєдналися, то поляки сподіються здобути в Сх. Галичині 18 мандатів, а в найгіршому разі десять до одинацять.

— Католицько-народовий блок. Польські націоналісти на всему терені Польщі стараються витгнути польські національні партії в „католицько-національний блок“. У Варшаві утворився Центральний Комітет „Блоку Католицько-Народового“, що видав уже виборчу відозву. Такий комітет утворив ся вже й у Львові, й теж видав відозву в якій зважає всі польські організації й партії, що стоять на національно-католицькому ґрунті до обєднання й до виставлення спільної виборчої листи під кличем „оборони польського стану посідання“ в Галичині. Консолідація обнімає всі округи загрожені національно. Ясно, що тут не обїйдеться без надужиття імені католицизму.

— Польська християнська демократія обєдналися в один блок по дуже довгих і важких переговорах із Пястом.

— Польські консерватисти організують енергійно і їх консолідація булаб уже викінчена вповні, та на перепони стоять покищо члени християнсько-народової фракції.

— Галицькі Сїоністи а УНДО. Галицькі сїоністи не приступили до „блоку національних меншостей“. Однак, щоб це не разило українців, то є між ними позиція під проводом д-ра Інзлера, яка заявляється за блоком. „Опозиція“ має свій орган „Дер Морґен“. І цей орган „опозиція“ відступила на час виборів своїм „противникам“, що є проти участі галицьких сїоністів у блоку, себто д-рові Райхові, власникові „Хвілі“. Чисто по жидівськи! На тім тлі мало прийти до непорозуміння між сїоністами і УНДО-ом. Та Дм. Левіцький в інтерв'ю з представником „Слова Польського“ заперечив це все.

— Зїзд воєводів. 10. січня почався в Варшаві зїзд воєводів. Узяло в нім участь 16 воєводів і правительственный комісар Варшави. Предметом нарад були виборчі справи.

— Що каже львівський воєвода? По повероті зі зїзду воєводів у Варшаві подав воєвода гр. Борковський представникові Сх. Агенції ряд інформацій про передвиборче положення в Польщі, а передовсім у Галичині. Щодо українців заявив, що вони підуть до виборів сильно розбиті, одначе факт, що УНС, виломився з „Безпартійного Блоку Співпраці з правительством“ може поправити вигляди українських партій. Безпартійний Блок співпраці з правительством, на думку воєводи, може здобути від Сяну по Збруч коло 14 мандатів, шхехполка й Пяст 1 до 2, ППС, 1 до 2 мандатів. (Значить, поляки здобули 16 до 18 мандатів. При загальній розтїчці українських партій воно мовляве).

В провистенстві до попередніх літ — сказав воєвода — зазначається неохота до кандидування. Річ ясна, що воєвода, кажучи про неохоту, мав на думці поважних людей, котрі усуваються від політики, в якій верх беруть демагоги.

— Польська нота до Литви. Польське правительство писало на Литву спеціального кур'єра з нотою, в котрій предкладає литовському правительству названнзя переговорів з кінцем січня в Ризі. В ноті подані головні точки переговорів, а саме: про граничний рух, транзит, поштово-телеграфічний і залізничний рух.

Польський диплом. кур'єр вже одержав відповідь литовського правительства і мав вернути до Варшави 17 ц. м.

НІМЕЧЧИНА. Союз відбулової держави. З ініціативи б. кандидера д-ра Лютера утворився в Німеччині т. зв. „Союз для відбулової держави“. Союз видав відозву, в котрій так означив свої завдання: злагіднення внутрішніх непорозуміннн і стремління до політичної та господарської єдності держави. Організація ця безпартійна. Відозву підписали сотні видійших громадян. Є між ними члени різних партій з перевагою центра і правих. Конкретної програми цієї „перубудови“ покищо нема.

— Повне зєдинення чи федерація? У днях 16 і 17 ц. м. відбулася в Берліні на запросини союзного правительства спільна конференція прем'єрів, міністрів фінансів і мін. внутр. справ усіх країв німецької держави. Головною темою конференції є відношення між державою і „краями“. Найважчі питання на думку „Райхспосту“ є: про становище Прусії в державі з одною, а становище маленьких країв з другою сторони і відмежування компетенції „державної“ влади від компетенції влад „краєвих“. Для вирішення цих питань висувають силу проєктів від федерації до повного унітаризму і централізму на французький лад включно. Конференція матиме велике значіння з огляду на недалеку вже виборчу кампанію.

ФРАНЦІЯ. Взаємини з Італією. Зі зростаючим зближенням між Римом і Берліном взаємини між Францією й Італією стають все холодніші, навіть напружені. Для порішення спірних точок мають початися в Римі, в половині б. м. переговори між представниками обох правительств. „Ля Кроа“ певенює, що до злагіднення напруження причиниться напевно й очікувана безпосередня розмова між Бріаном і Мусолінім.

— Справа „вічного мира“. Між правительством Франції й Зєдинених Держав Півн. Ам. ведеться тепер жива вина нота у справі заключення „вічного мира“ то є договору про виключення війни в міждержавних взаєминах. Договір на разі двосторонній поширеноб відтак на деякі інші держави. Американські предложення зовсім промовчуют институцію Союзу Народів. На це Франція, покидаючися на свою принадлежність до С. Н., поробила застереження. Вивязалася дипломатична дискусія і виявилися значні ріжницї думок. Надії на „вічний мир“ дуже слабі.

ІТАЛІЯ. Політичні наслідки перепачковування зброї. Австрійські митні власті задержали недавно на угорській границі 5 вагонів частин машинних кресів. Після цяк, зголошена фальшиво як частини машин походить з Італії з Верони і через Австрію була направлена до Угорщини і по всій імовірності для неї призначена. Угорщина до цієї посилки не признається. Справа стала дуже голосна і вплинула на погіршення взаємин держав Малої Антанті, особливо Югославії, до Італії та Угорщини.

ПАЛЕСТИНА. Зневаженнн святого місця в Вифлеємі. З Єрусалиму доносить до „Коррієре д'Італія“, що в часі Різдяних Свят і свята Трьох Царів прийшло у Вифлеємі до спожаління гідних ексцесів. Православні греки стали чинно зневажати католиків зібраних у церкві над Вертепом. Католики мусіли перервати своє богослуження в печері-каплиці під церквою. Покалічене трьох єромонахів францисканів (двох італійців і португальця). Консулі пошкодованих інтерєновали вже в англійській владі, котра видала відповідні зарядження, щоби такі ексцеси не повторилися.

Добра книжка ваш приятель — купуйте й читайте добрі книжки!

ЗЕМЕЛЬНИЙ БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

АКЦІОННА СПІЛКА

ЛЬВІВ — ВУЛ. ПІДВАЛЛЯ Ч. 7.

Телефон ч. 3-82.

(Власна каменниця у Львові, вул. Словацького ч. 14.)

Кто в П. К. О. 149.000.

Одинокий Український Девізовий Банк

Полагоджує всі банкові чинності.

Приймає вклади на біжучий рахунок
в доларах і золотих і виплачує їх
в доларах, або золотих по курсі дня.

Переводить перекази заграницю до всіх
країв — зосібна на Україну й до Америки.

Переводить інкасо у всіх
місцевостях краю.

Уділює кредитів, пози-
чок, гарантій, акредитив.

Купує і продає цінні папери.

Кожний Українець повинен мати акції Земельного Банку Гіпотечного.

123

Як їх ще не маєте — пишть до Банку.

1-1

Дентистично-технічне заведення

Казимира Цавдерера

ЛЬВІВ, ВУЛ. ЗИБЛИКЕВИЧА 45.

113

Полекші в сплатах.

1-10

ОКУЛЯРИ і цвікери від 2 зол. до 40 золотих
найліпше купити
в ОПТИКА

Зільберштайна

Львів, вул. Леґіонів 9. 569-10

Найстарша в Польщі фірма, існує 53 літа.

Фабрика пильників Г. МОНЧИНСЬКИЙ

Львів, вул. Волинська 25., тел. 20-18, станція

зал.: Львів-Підзамче. — Приймає ПИЛЬНИКИ

до насікання і замовлення на нові. 53 9-25

Важне для Всечесного Духовенства Станиславівської Дієцезії!

НАРОДНЯ КНИГАРНЯ

В СТАНИСЛАВОВІ, ПАСАЖ ГАРТЕНБЕРГІВ, Ч. 2.

поручає великий вибір книжок

з літератури красної, наукової, популярної і діточої. -- На складі видання „Просвіти“, „Української Накладні“, ОКА, „Русалки“, „Доброї Книжки“, „Червоної Калини“, В-ва Чина Св. Василя Великого і ин. -- НА СКЛАДІ ВСІ КАЛЕНДАРІ НА 1928 р. -- Б. Лепкий: Мазепа (4 т.) ціна зл. 39.60. Б. Лепкий: От так собі, нариси зл. 1.50. Б. Лепкий: Сотниківна, ціна зл. 3.50. о. Д-р Ф. Щепкович: Буддаїзм зл. 7.-- В. Липинський: Листи до Братів Хліборобів зл. 10.80. -- Книжки висилається за готівку або за післяплатою.

Опакування не числимо. Порто і післяплата після поштової тарифи.

96

На бажання каталоги безплатно.

4-4

ВИНА ЛІТУРГІЧНІ ЦЕРКОВНЕ СВІТЛО КАДИЛО

поручає

ЕДМУНД РІДЛЬ

Львів, Рутівського 3.

Склад чаю, кави і вина.

76 6-10

ПАНЧОХИ ПФАУ РИНОК Ч. 19.

Найдешевше, бо вхід через сінн.
21 13-20

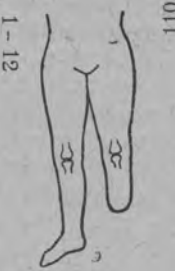
МЕБЛІ КЛЮБОВІ І САЛЬОНОВІ

готові на складі і на
замовлення виконує

Першорядне ТАПІЦ ДЕКОР. заведення

Вл. Прокопек

61 Львів, Зіморівича 6. Тел. 48-25. 8-8

Ратуйте ваше здоров'я, бо чоловік стається калікою!!!

Приймаю хворих, що їм нарастають горби, (чахотне запалення) і кривіють: стриж хребетний, коліна, бедра, стопи, всілякий сунав, недоволодіння й параліж ніг у дітей і старих осіб!! та застосовую в оцих випадках спеціальні лічнічі ортопедичні апарати а на нарастаючі горби і скривлення плечей лічнічі протгуючі горсетти-напледнички ортопедичні ріжних системів найновішого винаходу. Для ампутованих ніг і рук зладжую в мойому заведенні протези (штучні руки і ноги) по німецькій і американській системі. Спеціальністю мойого заведення є ортопедичні апарати, що вирівнують всілякі здеформовання ніг і закривають всілякі каліцтва стіп.

Зголошення хворих приймає:

Прорпел - директор Й. РАПАПОРТ
Спеціальне лічнічо-ортопедичне
Заведення

від 9-1 год. і 3-7 попол.

ЛЬВІВ, ВУЛИЦА КРАСЦЬКИХ Ч. 8.

ПРАВДА

католицький часо-
пис для народа

Виходить що тижня.

Ціна 2 зол. 50 с.
на квартал.

ПОСТУП

вістник літератури
й життя

Місячний журнал.

Річно 10 зол., пів-
річно 5 зол., подв.
число 2 зол.

Адреса: Львів, вул.
Льва Сапїги ч. 26.

„ОЛЬКА“ найбільший вибір ТРИКОТОВИХ ВИРОБІВ, ПАНЧІХ І РУКАВИЧОК. — Ціни гурт. Львів, Ринок ч. 35, біля „Народ-Тові. Львів, Ринок ч. 35, ньоїТорговлі“ 47 15-15

„F O S F O R“

ФАБРИКА ШТУЧНИХ ПОГНОЇВ

ЛЬВІВ,

пл. Марійська 6/7 І. п. (пл. Marjacki 6/7 І. п.)

114

Телефон 44-48.

1-16

СУПЕРФОСФАТИ: кістні й фосфорово-азотові, МІНЕРАЛЬНІ й амонякові.
РЕФОРМФОСФАТИ: кістні й мінеральні від 18 до 26% „P₂O₅!!!“
ТОМАСИНИ: „Kolumeta“, „Gwiazda“, й інші як краєві так і заграничні.
СОЛІ потасові й КАЙНІТ, АЗОТНЯК, САЛІТРА (CHORZOWSK-A) амонова
САЛІТРА чілійська — СІРЧАН амоновий вапно навозове палене й мелене (97%CaO) — Вапно будівельне.

Доставка вагоново й деталічно по цінах
фабр. й на найдогідніших услівях кредит.

ФОСФОРІТИ палені й мелені
(CaO розп. P₂O₅).